

af Hensyn til Misbrugene forfaste det Gode, og allermindst bør vi af Hensyn til Misbrugene gjøre Aret mod dem, som ikke begaa Misbrug. Denne Tilføielse om de 4 Maanedere er overmaade rigtig. Jeg skal udtrykke det med andre Ord: Det, at man forlanger 5 eller 10 Mar som Betingelse for Forsørgelsesretten, indeholder en Fordring om et Ophold, men det er ikke et Stavnbaand; det er ikke et Stavnbaand saa strengt, at det er en Sundelænge om Benet, som hindrer Mennekket i at arbejde. Jeg nævne de før Ternbanearbejdere. Jeg vil her anføre, at en Mand er Løvvearbejder; han bor i et Sogn, men kan faae Arbejde i en Mose i et andet Sogn. Ja, man siger, han skal beholde sit Hjem. Men han har ikke Naad til at betale Husleie der. Han har blot en Kiste med sine Klæder, som han tager med sig, og som han ikke kan undvære. Saa drager han hen, hvor Mosen er, og naar Arbeidet er færdigt, kommer han tilbage. Derved er det Ophold, han skal præstere for at have Forsørgelsesret, ikke afbrudt. Det er en Formildelse af Betingelsen, men en god Formildelse.

Saa vidt følger jeg Flertallet, dog med den Modifikation, som bringes ind ved det ærede 6te Kongevalgte Medlems Underrædningsforslag. Men derimod hører jeg egentlig op med at følge Flertallet, thi jeg deler i høi Grad den Antipathi mod § 00, som jeg har mærket, der er tilføiede. Det er en uheldig Paragraf. Naturligvis erkjender jeg fuldkommen her som overalt ligesaa vel den velvillige Mening og Hensigt hos Andre, som hos mig selv; men lad os se, hvad der sker. Man siger: Naar en Mand har været 5 Mar i den Kommune, hvor han bliver trængende, og forlanger Fattigunderstøttelse, er det tilstrækkeligt; men, naar han ikke har været der saa længe, maa man gaa tilbage til en anden Kommune. Han har maasse været 4½ Mar i Kommunen og ikke længere, saa skal man, som sagt, gaa tilbage til en anden Kommune, og der forlanges det saa, at han skal have været i 10 Mar; thi, da han nu engang ikke er der, men engang tidligere har renonceret paa Opholdet i denne anden Kommune, saa fordres det, at han i sin Tid skal have været saa meget stærkere knyttet til denne anden Kommune ved Opholdet i det længere Tidsrum. Men, naar han nu ikke har været der i saa lang Tid, hvad saa? Ja, saa siger man, at det kan ogsaa være det Samme, thi saa tager man tiltakke med 5 Mar. Det siger § 00. Den hele Bestemmelse om 10 Mar tror jeg saaledes faar slet ingen Betydning, idet man tager tiltakke med meget mindre. I Opholdskommunen skal han have været i 5 Mar uafbrudt; har han ikke det, gaar man til den anden Kommune, hvor man sammenstykkeklæderne og siger: Han har været der i 5 Mar, nemlig først 2 Mar og saa 3 Mar med maasse 5 Mars Mellemrum; dermed er man tilfreds for den anden Kommunes Bedkommende, som man gaar tilbage

til. Men det gaar dog virkelig ikke an; man maa stille større Fordringer. Jeg tror, at der har foresværet Flertallet en Betragtning om Præscription af Forsørgelsesretten eller Sligt; men saaledes som det er kommet frem, tror jeg, det maa erkjendes at være absolut forfeilet. Man kræver 5 Mar i Opholdskommunen og 10 Mar i den anden Kommune, men man kræver dem i Grunden ikke; thi, er der ikke 10 Mar, saa er 5 Mar tilstrækkelige, og ere de ikke sammenhengende, tager man tiltakke med 5 Mar, sammensatte af mindre Tidsdele. Derved kommer man ind paa praktiske Vanstæligheder; deri er jeg fuldkommen enig med den ærede Landstingsmand for 10de Kreds (Sejsen). Dette, i det Enkelte at undersøge, hvor en fattig Mand, en gammel, skrøbelig, maasse ved Alder, maasse ved Last svækket Mand, har været for mange Mar siden, medens han maasse i de sidste 10 Mar ikke har været paa noget Sted længere end 1 Mar — og man skal jo gaa tilbage til enhver Kommune, hvor han har været, thi man veed jo ikke, hvor han har været længst — det fører ind i Undersøgelser, som det er umuligt at anfille, fordi der jo ikke rundt om i Kommunerne føres nøiagtig Bog over de passante Personer, som de kaldes paa Bædestedene, de Personer, der komme der paa kort Tid, og fordi den Bedkommende selv allermindst er i Stand til at sige, hvor længe han har været paa hvert Sted. Jeg skal sige Dem, mine Herrer, hvorledes det i den Henseende gaar mig selv. Jeg har boet tilleie i Kjøbenhavn, og gjør man det, maa man ofte flytte. Snart er det, fordi vore Omstændigheder blive bedre, saa at vi kunne leie en bedre Leilighed, snart fordi vore Omstændigheder blive daarligere, saa at vi maa opgive den, vi have, snart fordi Huset skal ombygges, snart fordi Cieren selv vil benytte Leiligheden, snart fordi vi selv opdage en Mangel ved den, kort sagt, der kan indtræffe en Mangfoldighed af Omstændigheder, der foranledige, at man maa flytte, og jeg har nu været særilig uheldig i dette Punkt, idet jeg, indtil jeg nu er endt i en fast Embedsbolig, har boet paa 10 forskellige Steder. Jeg har en gaanse god Eufommelse; men hvis man nu stillede mig for Retten, og jeg stod alene saaledes som den fattige Mand ofte gjør, idet min Familie var borte, og man saa sagde til mig: Nu skal Du opgive, hvor Du har boet, og hvor længe Du har boet paa hvert Sted, ja, saa kunde jeg vel opgive den hele Række af Boliger, men jeg kan, sandt for Gud, ikke opgive, hvor længe jeg har boet paa hvert Sted, naar jeg ikke kan kalde min Familie til mig og spørge: Hvor længe boede vi der og hvorlænge der? Saa vilde En sige: Ja, der boede vi, da jeg blev konfirmeret, og flyttede først siden der og der hen, og en Anden vil sige: Jeg blev født der, og paa Grundlag af disse Angivelser regne vi saa meget nøiagtig ud, hvorlænge vi have boet paa et eller an-